

3289 THRENODIA ^{RMK I.}
^{1098a}
SIVE
LVGVBRISCANTVS,

QVEM
In Vltimum & perpetuam
omnium beneficiorum acceptorum
memoriam,

Super
Obitum placidum & beatum
Gen. Nob. & Maximè Strenni VIRI,

DN. STEPHANI WIT.
TNYEDI
DE & IN MUSAY &c.

Illustrissimis quondam Comitibus

NICOLAO ZERENY, & FRANCISCO WESSELENY

&c. à Consiliis intimis &c. Domini sui

Patroni piè recolendi,
tristitum Musa,

debitaque observantià decantavit
succinentibus Sympatriotis

GEORGIVS DÖMÖTÖR

CONV. NOB. VIC. REG.

EPERIESINI.

Anno 1670. Die Martij.

CASSOVIAE,

Typis, ERICI ERICH.

RMK. I.
1098a

Incitatio Musæ¹ ad supremo ho-
nore afficiendum Patronum.

Relinque Pindiculmen amabile.,
Te triste poscit Sempronij solum,
Thalia, grato da Patrono
Exequias lachrymis acerbis,
Vt ille quærat commoda Patriæ:
Vt formet altos justitiæ pedes;
It sapè: sed nunc, proh! tenetur
Debilitatus obire mortem.
Audire acerbum quod fuit omnibus,
Quicunque noscunt *Wittnyedi* genus:
Quibusve conforrem esse vitæ,
Consiliisq; frui patebat.
Pulchrè cadentem tempore deteri
Oblivioso provida non finit
Virtus, tubæ quin personanti
Ritè dabit celebrare famâ.
Humana temnens mente per arduum
Ivit, nec ardens purpura Curiz
Romana perstrinxit tuentis
Lumina, non hebetavit auri
Fulgor, vel argenti nitor, ætheris
Spectare sœvum splendida sidera:
Edura fregit, vicit auster
Lenia; blanda removit arte.

A 2

Non

Non sumptuoso munere subruit
 Hic mundus altum pollicitus, neque
 Mollivit aversum favoris
 Illecebrâ, tumidiq̃ue honores.
 Hinc Sanctus ardor, Spes Pietas simul,
 Suis nitentem dotibus & choris
 Cœlo bearunt: hinc repressit,
 Tartarei fera castra Ditis.
 Hinc post avitò robore pectoris
 Firmatus alti; nil metuit minas
 Vicesque fortunæ & malorum
 Agmina, cum moriturus esset.
 O magna Virtus! dicere in exitu:
 Non pejerabo fœderis irriti
 Reus, fidem nec diffitebor,
 Quam semel instrui fateri.
 O dulce gentis Pannonicæ decus!
 O clare sanguis magnanimûm Patrûm!
 Tu Galba, Aristides, Catoq̃ue:
 Tu Patriæ fueras Achilles.
 Te propter altè nunc Proceres gemunt:
 Te terra plangit Teutona, Principes:
 Te te Viratûs atq̃ue septem:
 Te populi repetunt cadentem.
 Per te tuentem justitiæ nitor
 Accepit auctum lumen amabile
 Quando levasti lege pressos,
 Dexteritate tuâ fovendo:
 Tu Fautor Artis cum studiis bonis:
 Tu provocasti membra decentia,

Quæ

Quæ dogma Christi ritè possent
 In medio refecare turbæ.
 Hinc te jacentem nos quoq̃ue questibus
 Fleamus, Clientûm fidus amabile:
 Hinc laus Sororum magna Pindi,
 Et Charitum celebris Patronc.
 Proinde frustra sævities furit,
 Edaxq̃ue livor; scimus ut occidens
 Fatumq̃ue devoramq̃ue mortem,
 Sustuleris pietate magnâ.
 Frustra malorum clamor imagine
 Sparsâ fremebant noxia pectora;
 Nam Numen avertit sine ictu
 Innocuo propriata tela.
 Titanis at cum lumine clarior,
 Sublevis arces visere lucidas
 Et celsa Divûm regna & omnem
 Salvus adit numerum pitorum:
 Pubes ovantum quum tenet alitum:
 Et cum refulget gratia Numinis
 Iubetq̃ue scintillare Cœlo
 Sidereis medium choreis.
 Dic Musa, Lethi nescius horridi,
 Sis dignus almæ fortis honoribus:
 Cœlo perenna: pulchra nec Te
 Delerat, ah! sine laude Virtus.

II.
 Consolatio ad Coronam lectissi-
 morum pignorum.

A3

Arcem

Arcem jam Superum tenet
 Stellatum Genitor Nobilis, & graves
 Curas exuit ingeni,
 Cum vitâ satur hæc; sic Amor abstulit
 Virtutis memor ignæ.
 O faustos oculos lumine splendido!
 O cœlo radians Caput!
 Quantæ fortis erat sic Domino Poli
 Iungi pectore fulgido.
 Invanum revocas tot querimoniis
 Mortem tam subitam Patris
 Extincti, genitum mœsta cohors pia:
 Frustra sollicitas Polum!
 Sat vixit Patriæ, sat quoq; laudibus:
 Non huic vita superstiti
 Æquè chara fuit, ceu bona publica:
 Non sumptus varij & labor.
 Author quin monitis consiliò & bonò
 Cunctis ut Themis adfuit
 Et junxit fidei castus amor DEO.
 Hinc prisca generis decus
 Observans veterum jura Penatium;
 Nil imum aut humile edidit:
 Nil quòd magnanimis justitiæ Arbitris,
 Non gratum fuit integrè.
 Pro quo fœta manent & pia præmia,
 Virtutis memorabilis.
 Non, non, pol! Lachrymæ crede adaman-
 Flectes, juraque Saxæ: (tinam
 Mortales stabili lege necessitas Cogit

Cogit cedere nescia.
 Quare cùm satis est jam lachrymis datum;
 Cordis quid laceras domum?
 Quid voces geminas? funde preces Deo,
 Illi namque laboribus
 Functo, nectar Amor præbuit aureum
 Æternâ ambrosiæ dape
 Convivam superum non humilem beans.

III:
Demortuus de Transitoria Vita
 agens, Patriæ & suis valedicit.

Mely hamar az árnyék udvara megh bomlik
 Mely gyorsan az fõnek virágja le-omlik;
 Vgy Embernek élte:
 Az melyre emelte,
 Istennek egy hatalmas karja;
 Minden eszben vértel nélkül el-hagyatni:
 Erejétül és szinétül megh fosztatni:
 Ez árnyék Világban:
 Mint edgyizzó lángban,
 Szemünk elõr gyakran láttatik.
 Hová lén Iulius Csásárnak hatalma?
 Hová lén Attila erõs birodalma?
 Nem de mint az Virág?
 Avagy mint az Zöld ág
 Földé, Porrá, Hamuvá váltak.
 Az Salamon Király mit nem fényeskedet?
 Az Darius Haza mennyre nem terjet?

Möft

Most abban semmi nincz :
 El fogyot minden kincz :
 Csak mint az sebes szél elmultak.
 Tekincsed meg am az erős Hector Vitézt :
 Vgy Nagy Sándort, kitőt sok harczban rezzenéft :
 Nem de nem élteké!
 Mind puspáng nyölteké ?
 Most pedig ritkan hírek hallék.
 El-romlot életek föld edények lévén :
 El-hervadot szívek ; mert folyta kelevén :
 Az halálra utat,
 Mely földben be szállat ;
 Ezzel bizonyosan muratták.
 Ezen sorlom nékem lén most édes, hazám :
 En-is te éretted sokat fáradozám ;
 Es hogy ez életben :
 Nagy jó becsületben :
 Mindenektől immár tartatnám ;
 Akkoron te túled Dajkámról megh válnom :
 Akkor az véletlen halált megh kostolnom ;
 Barátim jaijával,
 Gyermekeim kárával,
 Kölleték az nagy hidegh utban.
 O kegyetlen halál ki most tamódtál! -rám
 Hová lett jéghe szíved, hogy nem gondolkodtál!
 Nem de nem voltaké ?
 S-Nem találtattaké ?
 Az kik után káztad hajtánád,
 Nem de el fogytaké házáknak rontoi ?
 Nem de el vezteké vérünk ki öntői ?

Az

Az Póganyságh közöt,
 Ki megh környékezzét,
 Nem de elég pradat löltél ?
 En ugyan hogy lassam édes megh váltomat :
 O hajtva kívántam drágha Zalogomat ;
 Melyben boldogságha,
 örök vigalágha,
 All egyedül minden szenteknek.
 Mind az által hogy ha ez Világban való,
 Anya-Ént-egy-házát, mely keréltben álló ;
 Edgyeser virágozni :
 S-mindenűt áldozni :
 Lélekben megh érhettem volna.
 Annál tudom nagyob örömet szívémben :
 Érezhettem volna be menven Mennyegeben ;
 Az hová várando :
 Minden megh tartando :
 Igaz Lölké tagja Christusnak.
 De hogy boldogságom tellyesél vételét :
 Isten Országában lölkömnek lételét :
 Megh ne késleltessé
 Szívem jelentése
 Beszédemet hozzátok tészem.
 Mivel azért cserep töredékeny Ember :
 Az kiben az vétek csak hamar félszket ver ;
 En-is vóltam gyarlo ;
 Hozzatok házomlo :
 Ha mint ez életben vétettem.
 Ennekem Christusnak kényszeredéséért

B

Isten

És Szent Halálának drága érdeméért
 Valakikkel éltem,
 Szoltam, jártam költem
 Szűbül kérem most megh engedgyen.
 Isten légyen tehát édes hazám hozzád:
 Isten oltalmazza kívül belől bátyád:
 Adgyon csöndességet:
 Kivánt könnyeséget:
 Minden nemzetségek népekőzt.
 Tükteket-is kegyes Méltóságos Vrak:
 Groffok, Szabadosok, kiket nagy kú Varak;
 Vitézlő szép néppel:
 El-rendölt fereggel:
 Ekefitnek mint fejt az tagok;
 Istennek hatalma és erős nagy Karja:
 Tégyen erősekke, hol szivetek varja:
 Hogy pogány népeknek:
 Ti ellenségheteknek:
 Légyen előtterek romlása.
 Így tűnétek szabad Király Városok:
 Nemes és Nemzetes Főrendek Tanácsok:
 Az szép szabadságot
 Fényes igalságot
 Istentől adattatnij kívánom.
 Engedgye tárháztok bekelességhben légyen:
 Örökös jószágrok naponként terjedgyen:
 Az Christus Vallása:
 Igaz Tanítása:
 Szivetekben örömt gyujteson.
 Isten veletek is szerelmes magzatim:

Kiken

Kiken most zokognak rokonym s-barátim;
 Nevelkedéstekeket:
 Hoszu életteket:
 Az Vr kérem engedgye menybül.
 Tégyen erősekke az jó szándékokban:
 Nevellyen az hűben s-tőb ajándékokban:
 Hogy edgymás ismeretők:
 Híreteket féltők:
 Lehesseetek minden üdöben.
 Ezek után Menyben csöndelz halál által:
 Az Vrnak Angyali szolgálotyok által:
 Tükteket-is vigyen bé
 Az boldogh örömben
 Kivánom azt telles szivembül.

IV.

Chronodistichon continens An- num, Mensum & Diem mortis.

*Vt PaCl6Vs FebrVVs 6ls seX eXarslt 29 Vnà;
 Magna WyitnyeDV regna beata sV6lt.*

FLebat magnanimis tellus Pharia orba Dynastis
 Plangebatur; sua pectora moesta manu.
 Ardua Pyramidum redolebant culmina voces
 Atque Echus passim flebile carmen erat;
 Nunc pro Niliacis funesto heu! omine terris
 Hungara certatim pectora plangit humus.
 Nobile stemma dolet, casum, fidiq; Clientes
 Pieridumque chelys nil nisi moesta sonat.

Bz

Ite,

Ite, rigate sinus jacet heu! Wyttnyedius Heros;
 Parcire de reliquo stemmate surget honos;

Ita contestari voluit cordolium suum
 ANDREAS SZANTÓ, Pnbl. Præ. Gram.

Fle Pietas, fle Relligio, fle docta juvenus,
 Totus Musarum fle, geme, plange chorus.
 Plangite Picridum cultores pectora palmis,
 Indue te nigris vestibus, alma Themis.
 Nigrâ cinge Comas myrthô tristi que cupressu
 Phœbe, tuas iusti causa doloris adest.
 Nam pietatis apex & Relligionis asylum
 Occidit & clari fida columna chori.
 Non habitura Virum, melior Sententia menti
 Cui sedeat: tellus nec genitura parem.
 Ergo flet pietas, flet Phœbus, flet que Minerva,
 Relligio passis flet que gemit que comis.
 Dant Musæ planctus, resonat plangoribus æther,
 Parnassus lacrymis totus ubique madet.
 Vnicus ille fuit Mecœnas tempore nostro,
 Quo vivo vixit Curia, Templâ, Scholæ.
 Sumtibus ille suis multos promovit egentes,
 Qui nunc in populum dogma salubre ferunt.
 Occidit heu Patriæ columen memorabile nostræ,
 Wyttniedyum periit summa columna domûs!
 Ah, ah quàm tenui pendunt mortalia nexu,
 Ecce ruunt subito quæ valere diu!
 Luger jam meritò pietas extorris & exul,
 Amittit clarum nam pietate Virum.
 Luger Nobilitas, quæ sæpè pependit ab ipso,
 Prudenti quoties res eguere Viro.

O Pa-

O Patria! ô patriis contermina mœnia campis,
 Et Pater, & fidus morte Patronus obit.
 Vir Generose precor tua svaviter ossa quiescant,
 Perpetuum Salve, perpetuum que Vale!

Affectu humili, tristissimo animo adgemuit
 STEPHANUS SZÉP, Kősegen. Nob. Hung.

Lacrymæ doloris testes.

Sic libet, & fas est funestos condere lesûs,
 Melpomenes que juvat sollicitare chelyn.
 Sic decet: Epperiæ jungunt lugubre Camœnæ
 Metron, & in lacrymas, qui dolet, omnis abit.
 Tristes addo Elegos, quod si titubare videntur,
 Angor, & ægra magis concutit ansa, dolor.
 Ille, per Hunniacas tamâ notissimus Vrbes,
 Tutamen Patriæ, subsidium que Scholæ.
 Ille, cui mistus Gravitati Candor Amor que,
 Nescio, quando fides, quando parem inveniet.
 Perpetuò recubans, urgetur lumina somno
 Argus & heu! tanti Nominis ille jacet.
 Omnia devitans, Lachesis vitare nequivit
 Wyttniedy, ah! vitæ munere dignus obit.
 Occubuit Stephanus, quando nascetur? ad astra
 Ingenio volitans, jam super astra volat.
 Inde Poli gaudent, sed deflet Patria casum;
 Patria non casum; sed tua damna dole.

Apposuit inter dolores
 JOHANNES VÖRÖS, Bazmen. Nob. Hung.

Equid purpureo Titan temone recurris?
 Cur tam præcipiti volvitur axe rota?
 Siste gradum, fortem que; stupens Pyroenta reflecte,

B3

Debuc-

Debueras Vultus condere nube tuos.
 En qui Pannonico radians fulgebat in Orbe,
 Occidit, heu! nunquam Sol oriturus, obit,
 Quive serenabat Virtutis luce tenebras,
 Funerea condit nobile nocte caput,
 Et jam Leucothœ funestos sumit amictus,
 Ac tremulas inter Sol tegit ora faces,
 Patria squalenti foedat sua pectora vultu,
 Et queritur vitæ tristitia damna sua.
 Cui tam marmorei circum præcordia nervi,
 Ut non in lacrymas tristitiâ actus eat?
 Ite ergo lacrymæ, dolor imperat, ite fluentia,
 Flere juvat, dulce est publica damna queri.

Affectus tristissimi causâ apposuit
 JOHANNES SZVETICS,
Köszög. Nob. Hung.

Monoceros effirat marcet rosa.

Illène, qui levibus quondam velocior undis,
 Threicisque Notis ocyor antè fuit;
 Illène, Pannonicæ liber qui compita terræ
 Tranabat, nullâ saucius arte Virum;
 Vnum pro multis placidâ qui fronte gerebat
 Robur, jam Lachesis falce repente cadit?
 Ille cadit, langvent alæ, rosa marcuit. Eheu!
 Robore quis Pindum munit atque Viros?
 Equis odorifero Cives mulcebit odore?
 Ac Themidis tanto pectore jura feret?
 Pergite magnanimi legite hæc vestigia Nati,
 In vobis nasci mortuus ille potest.

Ita gembundus ob casum, meliora ominatur
 STEPHANUS HOSZTÓTI,
Nob. Hung. Köszien.

Occasu oritur.

Melpomene mœstas quid cessas promere voces?
 Cur non lugubres occinis ore modos?
 Forsitan ignoras tanti monumenta doloris?
 Dùm cadit Hunniaci gloria magna Soli:
 Vir Pietate gravis, famâ super æthere notus,
 Mularum fautor, dum fuit, ille fuit.
 Qui cùm mortalis fuerit, sic vixit in Orbe,
 Ut non mortalis post sua fata foret.
 Iam cecidit, sævâ Libytinæ falce peremptus,
 Quò casu pressum tollit ad astra caput.
 Sprevit quippe metûs, & inexorabile fatum:
 Nam finem tantis scivit adesse malis.
 Ergo crudeli superatus, morte triumphat,
 Post mortem vitam dùm capit ille novam.
 Occidit, hœc oriens oritur cœlestibus oris,
 Et fato extinctus clarior igne micat.

*Ad contestandum animi dolo-
 rem hæc adjicere voluit*

JOHANNES UNGER,
Semp. Nob. Hung.

In spe - rata sunt omnia.

Vita dolor certus, fragilis spes lubrica fortis,
 Tempore quæ nullo gaudia clara vehit.
 Monoceros Patriæ fuerat, quod dulce levamen
 Cedit, & heu subito morte furente cadit.
 Cedit ut ætherias veloci tendat ad auras
 Remige, qui pennis fultus ad astra volat.
 Sustulit hic lætus se, certa quæ gaudia stirpis
 Sustulit, heu Patriæ corruiat auxilium!

Lugeat

Lugeat hunc Orbis, meritò plangentque Camœnæ,
Rarus Meccenas qui stetit ante, ruit.

*Eundem dolorem exprimere
volens, adjecit.*

MICHAEL HERICZ,
Nob. Hung. Kőszögien.

Viderat infesto turbati Marte Dynastæ
Parca & Tisiphones agmina fraude rapi:
Viderat, &, jungam, dixit, mea tela furori,
Nec parcam tanto strenua Parca Viro.

O subitos casus! ó tristitiæ lamenta!
Non pieras, non hunc liberat alma fides?
Ictus lethiferi Wytniedy cuspide teli
Qui virtute stetit fultus ad ima ruit.
Flete pii fatum nam pulsa columna labéscit;
Nescio, quem caelum tanta ruina trahat.

In eodem dolore adjicere voluit

GEORGIUS TÖRÖK;
Semp. Nob. Hung.

Eheu jam, Fautor, mundum decorate relinquis,
Tu fueras fidei murus & auxilium.
Eccur tam subitò ex hoc te mors sustulit Orbe?
Annon progenies Te gemit alme tua?
Flete Poli rosei Fautorem, flete Camœnæ!
In quæ piæ lacrymas angulus omnis eat.
Fac hujus Numen Virtus florescat in ævum,
Huncque, petò, turbis adnumerato tuis.

Simili dolore tactus conscripsit,

ADAMUS KESSZESGHY.

Studiosus Poës.

